

Γιατί έχουμε στενοχώρια; (Άγιος Νικόλαος Βελιμίροβιτς)

[Βελιμίροβιτς\) Επίσκοπος Αχρίδος / Άγιοι - Πατέρες -](#)

Χωρίς Χριστό αχρηστεύεσαι και

αχρηστεύεσαι!

Όσο λιγότερη πίστη έχουμε, τόσο περισσότερη είναι ή στεναχώρια μας.

Μια από τις σπουδαιότερες ωφέλειες της πίστης είναι ή απελευθέρωση του ανθρώπου από τις πολλές στεναχώριες. Όσο το παιδί γνωρίζει πώς υπάρχει ό πατέρας, πού φροντίζει για το σπίτι και για όλες τις δουλειές του σπιτιού, κάθε στεναχώρια του τελειώνει γρήγορα με τραγούδι. Μόλις όμως χαθεί αυτή ή αίσθηση, σωπαίνει το τραγούδι! Τότε το παιδί αισθάνεται ορφανό και μόνο, περιτριγυρισμένο από στεναχώριες, αισθάνεται περιτριγυρισμένο από ένα σμήνος σφίγγες.

Όσο περισσότερο ό άνθρωπος προσπαθεί μόνος του, με τις δικές του δυνάμεις να «ξεφορτώσει» τις στεναχώριες του, τόσο περισσότερο μπερδεύεται στα δίχτυα τους.

Ή χαρά σβήνει, τα μαλλιά ασπρίζουν, το σώμα «εξατμίζεται», ό θυμός μαζεύεται, μέχρι πού ό άνθρωπος καταλήγει σαν μία τσάντα ξηρού δέρματος γεμάτη θυμό, σκυμμένη πάνω από τον τάφο.

Για ποιό λόγο έχετε τόσες στεναχώριες;

Αυτό είναι το ερώτημα, πού θέτει ό Σωτήρας στην ανθρωπότητα πού είναι ταραγμένη και διαμελισμένη σε κομμάτια από τις πολλές στεναχώριες.

-Ποιος από σας μπορεί με το άγχος του να προσθέσει έναν πήχη στο ανάστημά του; (Ματθ. 6, 27).

-Για ποιό λόγο έχετε τόσες στεναχώριες; Ενδέχεται αύριο το πρωί ό ήλιος να μην ανατείλει;

Εκείνος πού φροντίζει να ανατείλει αύριο το πρωί ό ήλιος στη συγκεκριμένη ώρα και στο συγκεκριμένο δευτερόλεπτο, θα φροντίσει όλες τις δικές σας μικρές στεναχώριες.

Ό Επίκτητος, ό στωικός φιλόσοφος, λέει: πώς ό άνθρωπος πού δεν είναι σοφός, κατηγορεί τούς άλλους ανθρώπους, όταν δεν πηγαίνουν τα πράγματα όπως πρέπει. Εκείνος πού αρχίζει να κατακτά τη σοφία, συνεχίζει, κατηγορεί τον εαυτό του. Ό σοφός όμως είναι άνθρωπος πού δεν κατηγορεί ούτε τον εαυτό του, ούτε τούς άλλους ανθρώπους. «Σοφός άνθρωπος», σύμφωνα με τον φιλόσοφο, «είναι εκείνος ό όποιος πλήρως παραδόθηκε στα χέρια του Οικουμενικού Νου».

Ο Ησαΐας εξηγεί σαφέστερα την ανθρώπινη πορεία:

«Ιδού οι δουλεύοντές μοι άγαλλιάσονται εν ευφροσύνη, υμείς δε κεκράξεσθε διά τον πόνον της καρδιάς υμών και από συντριβής πνεύματος υμών ολολύξετε» (Ησαΐας ΞΕ', 14)

Δηλαδή: **-Κοιτάξτε οι δούλοι μου θα υμνούν από τη χαρά πού θα έχουν στην καρδιά και εσείς (πού εγκαταλείψατε τον Κύριο), θα κραυγάζετε από τη λύπη πού θα έχετε στην καρδιά και θα θρηνείτε από την συντριβή του πνεύματος**

Δούλος τ
στο θέλη

φοβάται.

Μέ τόν Νικητή, κι ό χαμένος νικᾷ!

Τον ωραιότερο λόγο λέει ό Κύριος Ιησούς:

-Μάρθα, Μάρθα ασχολείσαι κι αγωνιάς για τόσα πολλά πράγματα, ενώ ένα μόνο χρειάζεσαι.

-Ποιό είναι αυτό το ένα πού χρειάζομαι;

-Πίστη ότι ό Πατέρας ζει.

Πώς Αυτός φροντίζει τα πάντα για τον καθένα.

Πώς ό γιός (ό άνθρωπος) δεν μπορεί να καταφέρει τίποτε από μόνος τον.

Γιατί λοιπόν κάθε στεναχώρια σας δεν γίνεται τραγούδι;

Γιατί, αν πράγματι πιστεύετε στον Αληθινό, Άγρυπνο Πατέρα, τότε θα καταλάβετε πώς όλες οι κοσμικές στεναχώριες σας είναι παράλογες και ανόητες.

Με τις ατέλειωτες στεναχώριες σας το μόνο πού κάνετε είναι να αποδεικνύετε την

απιστία σας στο Θεό.

Αν ισχυρίζεστε ότι πιστεύετε στο Θεό και πάλι τρικλίζετε στα σκοτεινά από το φορτίο της στεναχώριας σας, τότε ή πίστη σας είναι λίγη.

Ή απιστία σας δείχνει καθώς νομίζετε, ότι ο Οικοδεσπότης δεν μπορεί ή δεν θέλει ή δεν ξέρει να φροντίσει το σπίτι Του και αφήνει την φροντίδα του σπιτιού του στους δούλους Του. Με ποιό τρόπο οι δούλοι θα σώσουν το σπίτι, αν δεν μπορεί να το σώσει ο Οικοδεσπότης;

Πιθανόν θα θελήσετε να με διορθώσετε και θα πείτε: τα παιδιά και όχι οι δούλοι. Όμως αληθινά παιδιά είναι μόνον όσα αφήνουν όλες τις στεναχώριες τους, όλη τους τη θέληση, όλες τους τις σκέψεις, όλη τους την καρδιά στον Πατέρα και υπακούν με αμεριμνησία στη θέληση Του. Όλοι οι υπόλοιποι είναι δούλοι χωρίς ίχνος σοφίας, γιατί δεν μπορεί να ονομαστεί σοφός αυτός που δεν αισθάνεται την παρουσία του ουράνιου Πατέρα. Όλοι οι υπόλοιποι που δεν υπακούν στο θέλημα του Κυρίου, βρίσκονται στο σκοτάδι και είναι γεμάτοι στεναχώριες.

Ή πίστη είναι ή άδιαπέραστη όμπρέλλα στην βροχή κάθε δυσκολίας!

Ή πίστη είναι ένα χέρι δροσιάς και ανακούφισης που απλώνεται στους κατοίκους της κόλασης. Όλα τα υπόλοιπα εκτός από αυτό το χέρι είναι πυρακτωμένη φωτιά. Οι άμυαλοι άνθρωποι φορτώνοντας τον εαυτό τους με στεναχώριες χύνουν λιωμένο σίδηρο σε λιωμένο μόλυβδο. Με τη φλόγα όμως δεν σβήνεται ή φλόγα. Γιατί οι στεναχώριες είναι σαν να καίγεσαι πάνω σε λιωμένο μέταλλο. Μόνο ή πίστη μπορεί να σβήσει αυτή τη φωτιά.

Μεγάλη πίστη-μικρές στεναχώριες.

Τέλεια πίστη-τέλεια αμεριμνησία.

Τέλεια πίστη-τέλεια χαρά.

-Να αισθάνεστε χαρά και αγαλλίαση. (Ματθ. 5, 12)

-Σας τα είπα αυτά, ώστε ή χαρά ή δική μου να είναι μέσα σας κι ή χαρά σας να είναι ολοκληρωμένη (Ίωάν. 15, 11).

Ο Μωυσής ακολουθούσε τον Θεό όπως το παιδί τον πατέρα. Το ίδιο και ο Αβραάμ και ο Ισαάκ και ο Ιακώβ. Το ίδιο και ο Σαμουήλ και ο Δαβίδ. Θυμηθείτε πότε δυσκολεύονταν ο Μωυσής και ο Δαβίδ. Δυσκολεύονταν τότε που έχαναν την εμπιστοσύνη τους στον Κύριο και «φορτώνονταν» ατέλειωτες στεναχώριες, βασιζόμενοι στον εαυτό τους και στις δυνάμεις τους. Και ο Ιησούς; Δεν ήταν το τελειότερο παιδί που είχε πλήρη αφοσίωση, υπακοή και εμπιστοσύνη στον Πατέρα;

Το Ευαγγέλιο του Χριστού είναι χαρά και όχι λύπη! Ανακούφιση και όχι στεναχώρια.

ΥΠΕΡΑΓΙΑ ΘΕΟΤΟΚΕ, ΚΟΙΜΗΣΟΝ ΤΑ ΠΑΘΗ ΜΑΣ.

Ένα γραμμάριο πίστης αξίζει περισσότερο από ένα ολόκληρο φορτίο με στεναχώριες!

Ό χριστιανός πού δεν το συνειδητοποίησε αυτό και δεν το αποδέχτηκε, είναι βαπτισμένος μόνο με νερό και όχι με Άγιο Πνεύμα.

Ό ιερέας πού δεν το αντιλήφθηκε και δεν το υιοθέτησε ως αρχή «κατρακυλά» σαν πέτρα από βουνό, γιατί αυτός είναι πού πρέπει να στηρίζει, να ενθαρρύνει άλλους ανθρώπους να σηκωθούν.

Ή ευλογία του Θεού, ή ειρήνη, ή υγεία ακολουθούν τον δούλο του Χριστού πού έχει τη δύναμη να φωνάξει με όλη την ψυχή του: -Αληθινά, περισσότερα καταφέρνει κανείς με την πίστη παρά με την στεναχώρια!

«Την πάσαν ελπίδα μου, εις σε ανατίθημι, Μήτηρ τον Θεού, φύλαξαν με υπό την σκέπην σου».

Άγιος Νικόλαος Βελιμίροβιτς

Πηγές: agiosioannisprodromos.blogspot.gr - agiooros.org